



ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΛΥΟ ΚΑΛΟΒΥΡΝΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΙΚΑΡΟΣ

TO ΕΡΓΟ ΜΟΥ



Danish Arts
Foundation

Η έκδοση πραγματοποιήθηκε με την υποστήριξη του Danish Arts Foundation.

Τίτλος πρωτοτύπου: *Mit arbejde*

Πρώτη έκδοση στη Δανία, Gyldendal, 2020

© 2020, Olga Ravn

© 2026, Εκδόσεις Ίκαρος για την ελληνική έκδοση

Μετάφραση από τα δανικά: Λύο Καλοβυρνάς

Επιμέλεια – Διόρθωση: Ειρήνη Χριστοπούλου

Σχεδιασμός – Εικονογράφηση εξωφύλλου: Γιάννης Ερμείδης

Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος

Παραγωγή: Κοτσάτος Α.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Κανένα μέρος ή απόσπασμα του παρόντος βιβλίου δεν δύναται να χρησιμοποιηθεί ή να αναπαράχθει, με οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο, για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων Τεχνητής Νοημοσύνης. Με βάση το Άρθρο 4(3) της Οδηγίας (ΕΕ) 2019/790 για την Ψηφιακή Ενιαία Αγορά, οι δημιουργοί και ο εκδότης επιφυλάσσονται ρητώς όλων των δικαιωμάτων τους και εξαιρούν το παρόν έργο από κάθε πράξη εξόρυξης κειμένων και δεδομένων.

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2026

ISBN 978-960-572-871-7

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ • ΒΟΥΛΗΣ 4, 105 62 ΑΘΗΝΑ • Τ: 210 3225152 • www.ikarosbooks.gr

Olga Ravn

ΤΟ ΕΡΓΟ ΜΟΥ

Μετάφραση
Λύο Καλοβυρνάς

ΙΚΑΡΟΣ

ΠΡΩΤΗ ΑΡΧΗ

Ποιος έγραψε αυτό το βιβλίο;

Εγώ, φυσικά.

Αν και θα 'θελα πολύ να πείσω για το αντίθετο.

Ας συμφωνήσουμε λοιπόν αυτή τη στιγμή ότι το έγραψε κάποια άλλη. Μια άλλη γυναίκα, εντελώς διαφορετική από μένα. Ας την πούμε Άννα. Ας πούμε ότι αυτή η Άννα μου έδωσε όλες τις σελίδες που ακολουθούν μετά απ' αυτόν τον πρόλογο. Κι ας πούμε ότι μαζί μ' αυτές τις σελίδες, η Άννα μου ανέθεσε να τις βάλω σε σειρά. Ας πούμε επίσης ότι κάποιες νύχτες, αφού διαβάσω πολλές φορές αυτές τις αμέτρητες σελίδες που μου άφησε, με κυριεύει απληστία κι υστερία, επειδή δεν θέλω κανείς άλλος εκτός από μένα να διαβάσει τα κείμενα της Άννας. Δεν θέλω να τη γνωρίσει κανείς άλλος εκτός από μένα.

Για πολλούς μήνες, πάσχιζα να βγάλω άκρη με τα χαρτιά της Άννας κι όσο προχωρούσα μ' αυτό το έργο, με κυρίευε συνεχώς μια αίσθηση την οποία μόνο ως ζωώδη παρόρμηση μπορώ να περιγράψω, ένα πηγαίο ένστικτο που με έκανε να πετάγομαι όρθια απ' το γραφείο μου, ωθούμενη από μία μοναδική σκέψη:

τα χαρτιά της Άννας θα 'πρεπε να διαβάζονται μόνο από εγκύους κι από γονείς με μικρά παιδιά.

Και κάθε φορά με ανάγκαζα να ξανακαθίσω στην καρέκλα, λαχανιασμένη κι αποσβολωμένη από την ίδια μου την ανοησία. Ωστόσο ομολογώ πως αυτή η μικροσκοπική έκσταση με κυρίευε πολύ συχνά.

Ίσως να φανταζόμουν ότι ένα τόσο επίλεκτο αναγνωστικό κοινό θα προστάτευε την Άννα, βοηθώντας να κρατηθεί το βίωμα της μυστικό.

Αυτά τα χαρτιά που μου έδωσε να φυλάξω – η ανάγνωσή τους έμοιαζε σαν να αναμεταδίδω εμπιστευτικές πληροφορίες.

Η μεγαλύτερη δυσκολία μου μ' αυτό το έργο ήταν να κατανοήσω τη σχέση της Άννας με τον χρόνο. Δεν φαίνεται να τηρεί καμιά χρονολογία κι εγώ δεν τρέφω καμία ψευδαίσθηση ότι αντιλαμβάνομαι τη χρονική ακολουθία των κειμένων της. Οι σελίδες ήταν βαλμένες πρόχειρα όταν μου τις έδωσε. Στα τετράδιά της, ένα γεγονός μπορεί ν' ακολουθεί κάποιο άλλο που είχε συμβεί χρόνια νωρίτερα, θαρρείς κι η Άννα ξαφνικά αποκτούσε πρόσβαση σε μια άλλη χρονική διάσταση μέσα στο κείμενο και της άνοιγε χώρο για να υπάρξει.

Στο μεταξύ, σαν όλες τις νέες μητέρες, φαίνεται να είναι απορροφημένη από το πώς κυλάει ο χρόνος σε σχέση με την ανάπτυξη του παιδιού. Συχνά σημειώνει την ηλικία του, κάποιες φορές λεπτομερώς έως και τον αριθμό των ημερών, στην κορυφή ενός κειμένου, ακόμα κι όταν το περιεχόμενο που ακολουθεί δεν αφορά άμεσα το παιδί.

Αυτή η φαινομενικά ακατανόητη πρόσληψη του χρόνου υπογραμμίστηκε πρόσφατα από μια παράξενη σύμπτωση.

Βρήκα ένα ημερολόγιο της εγκυμοσύνης της Άννας. Δεν μπορώ να εξηγήσω ακριβώς γιατί, αλλά μια ακαθόριστη παρόρμηση μ' έσπρωξε να το τοποθετήσω αργότερα στη σειρά, κι όχι ως πρώτη πράξη, όπως θα ήταν λογικό.

Ίσως να 'ταν ένας τρόπος ν' αποτυπώσω τη δική μου εμπειρία, καθώς αυτό το τετράδιο το βρήκα τελευταίο, όταν, ετοιμάζοντας τα γενέθλια του πρώτου μας παιδιού που έκλεινε τα τέσσερα, μετακινήσαμε τη μαύρη συρταριέρα από τον τοίχο κι ένα μπλε τετράδιο έπεσε κάτω. Είχε σφηνωθεί ανάμεσα στον τοίχο και στη συρταριέρα, πάνω στην οποία ήταν στοιβαγμένα τα χαρτιά της Άννας πριν τα διαβάσω, αλλά και για όσο διάστημα τα διάβαζα. (Αργότερα τα έκλεισα σε τρία κουτιά και τα φύλαξα στο γραφείο. Μονάχα όταν εμφανίστηκε το τελευταίο τετράδιο βρήκα, σε μια αιφνίδια κρίση νηφαλιότητας, τη δύναμη ν' αρχίσω να τα οργανώνω με τη σκέψη να τα διαβάσουν κι άλλοι.)

Το ημερολόγιο εγκυμοσύνης πρέπει να είχε πέσει πίσω από τη συρταριέρα κάποια στιγμή που τραβούσα σελίδες απ' τη στοιίβα κι έτσι δεν μπορώ να ξέρω αν η Άννα το είχε αφήσει πάνω πάνω ή, όπως υποψιάζομαι, κάπου ανάμεσα σε όλα αυτά τα σημεία στον χρόνο.

Τοποθετώντας την εγκυμοσύνη στο μέσο της σύνθεσης, έκανα την πρώτη δική μου παραβίαση της χρονολογίας και τα υπόλοιπα ακολούθησαν εύκολα. Ή, τουλάχιστον, ευκολότερα.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΡΧΗ

Το βιβλίο αυτό ξεκίνησε όταν το παιδί ήταν έξι ημερών κι εγώ βρέθηκα μέσα σ' ένα σκοτάδι.

Προσπάθησα να τακτοποιήσω τα διάφορα κομμάτια σύμφωνα με τη σειρά που υποθέτω ότι τα έγραψα.

Δεν έχω καμία ανάμνηση ότι τα έγραψα εγώ.

Τα τελευταία χρόνια βρίσκω ολοένα και περισσότερες σελίδες με γραπτά.

Αν δεν αναγνώριζα τον γραφικό μου χαρακτήρα, μάλλον θα θεωρούσα ότι γράφτηκαν από άλλον άνθρωπο.

Αυτές οι χειρόγραφες σελίδες, μαζί μ' έναν μεγάλο αριθμό εγγράφων στον υπολογιστή μου, ιμείλ που μου στάλθηκαν από τη δική μου ηλεκτρονική διεύθυνση και σημειώσεις στο κινητό μου, απαρτίζουν ένα τόσο τεράστιο υλικό (που, και πάλι, δεν θυμάμαι να το δημιουργήσα εγώ) ώστε, όταν το καθαρόγραφα όλο και αντίκρισα το συγκλονιστικό πλήθος των σελίδων, με πλημμύρισε ένα συναίσθημα που μόνο ως φρίκη μπορώ να περιγράψω.

Το τμήμα με τίτλο «Ημερολόγιο εγκυμοσύνης», ένα μπλε τετράδιο με ταλαιπωρημένες γωνίες, ήταν το τελευταίο που φανερώ-

θηκε – πριν από δυο εβδομάδες, όταν με τον Άξελ μετακινήσαμε μια συρταριέρα για να ετοιμάσουμε χώρο για αθλοπαιδιές στο πάρτι γενεθλίων του παιδιού.

Η συλλογή κι η τακτοποίηση αυτών των χαρτιών και εγγράφων ήταν, σε τελική ανάλυση, μια απόπειρα ν’ ανασυνθέσω τα τρία χρόνια της ζωής μου που έχουν σβηστεί απ’ τη μνήμη μου και στα οποία δεν έχω πρόσβαση παρά μόνο εδώ, δηλαδή όπως και κάθε άλλη αναγνώστρια.

Κάτι μου λέει ότι ο λόγος που μπόρεσα επιτέλους να ολοκληρώσω το έργο με αυτές τις σελίδες είναι επειδή ξαναείμαι έγκυος.

Κυκλοφορώ πλημμυρισμένη από μια αίσθηση ότι επέστρεψα στην κατάσταση της εγκυμοσύνης σαν χρονοταξιδιώτισσα, λες και μπορώ να πηγαиноέρχομαι ανάμεσα στις χρονικές περιόδους.

Σε μία εβδομάδα, φτάνω στην τελευταία μέρα του πρώτου τριμήνου.

Φοβάμαι μήπως είναι απλώς μια ψευδαίσθηση, αλλά μου φαίνεται πως ο επικείμενος ερχομός του δεύτερου παιδιού μου έδωσε τη δύναμη ν’ απομακρυνθώ και ταυτόχρονα να εισέλθω στην ψυχολογική κρίση που συνόδευσε τον ερχομό του πρώτου.

Απ’ όλα τα μέρη αυτού του βιβλίου, ωστόσο, εκείνα που με ταράζουν περισσότερο είναι όσα κάποιος (εγώ;) γράφει για μια γυναίκα που φέρει το δικό μου όνομα. Θαρρείς κι εκείνα τα χρόνια δρούσε μια άλλη οντότητα, που με παρατηρούσε εξονυχιστικά κι ανελέητα και κατέγραφε κάθε μου κίνηση. Κάποια που με θεωρούσε γένους θηλυκού, υστερική. Και καθώς τα διαβάζω, μερικές φορές νιώθω ένα χέρι να με γραπώνει απ’ τον σβέρκο και να μου πιέζει το κεφάλι προς τα κάτω. Λες και τη νύχτα βγαίνει κάποια άλλη απ’ την ντουλάπα μου για να γράψει αυτά τα κείμενα.

ΤΡΙΤΗ ΑΡΧΗ

Χρόνος: Δεύτερο μισό της δεκαετίας του 2010 / Η περίοδος της εγκυμοσύνης

Τόπος: Κοπεγχάγη και Στοκχόλμη / Το σκοτάδι του θηλασμού

ΠΡΟΣΩΠΑ

Άννα: Έγκυος γυναίκα, 28 χρονών. Συγγραφέας, αργότερα μητέρα. Δανέζα.

Άξελ: Άντρας, 30 χρονών. Πατέρας του παιδιού. Δραματουργός. Σουηδός.

Το παιδί: Του οποίου το όνομα κρατάμε μυστικό για προστασία του. Γεννήθηκε το 2016.

Άλλοι: Ένα μεγάλο πλήθος εργαζομένων στον χώρο της υγείας (νοσηλεύτριες, μαίες, γιατροί, ψυχολόγοι και θεραπευτές κ.λπ.).

Οι γιαγιάδες του παιδιού, από μακριά.

Ψυχιατρικοί ασθενείς, άνθρωποι γενικά στον δημόσιο χώρο και σε νοσοκομεία και, τέλος, φυσικά η αφηγήτρια.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΑΡΧΗ

Όταν τα συλλογιζόταν, όλες της οι δυσκολίες ανάγονταν σ' εκείνη τη μαλακισμένη στο μάθημα τοκετού.

Γύρω απ' το τραπέζι κάθονταν έγκυες με τους άντρες τους. Μόνο ζευγάρια, τα περισσότερα λίγο μεγαλύτερα από την Άννα και τον Άξελ. Ο πιο ετεροκανονικός χώρος που είχε βρεθεί ποτέ.

Η μαία φορούσε ένα φόρεμα-πουκαμίσσα σε έντονο μπλε και μια μακριά χρυσή αλυσίδα στο στήθος. Το άγχος τής προκαλούσε συσπάσεις.

«Είσαι καλά;» ρώτησε η μαία.

«Braxton Hicks είναι», είπε η Άννα· είχε ιδρώσει.

«Το κατάλαβα. Θέλεις να ξαπλώσεις λιγάκι;»

Η μαία έδειξε έναν πάγκο κάτω από ένα διάγραμμα που απεικόνιζε τη διάνοιξη της λεκάνης.

Οι μύες της κοιλιάς της Άννας συσπόνταν. Με κάθε σύσπαση η κοιλιά της σκλήραινε. Ένωθε ζάλη, ζέστη, ναυτία, πονούσε στη μέση και στον αυχένα. Δεν ήξερε πού τέλειωνε η ψευτοωδίνη και πού άρχιζε το άγχος. Λες να 'ταν το ίδιο πράγμα;

Η μαία συνέχισε το μάθημα, κάτι για την αναπνοή. Ο Άξελ παρέμενε καθισμένος μόνος του στο τραπέζι, προσηλωμένος στο μάθημα. Η Άννα είδε ότι κρατούσε σημειώσεις.

Όλα τα ζευγάρια έμοιαζαν να είναι στα τριαντακάτι και να έχουν τη ζωή τους και τα οικονομικά τους σε απόλυτη τάξη: είχαν σταθερές δουλειές, πολλοί είχαν αυτοκίνητα κι ακριβά κομμάτια-επένδυση στα σπίτια τους, ζούσαν σε ντιζαϊνάτους χώρους και προετοιμάζονταν κάμποσα χρόνια για το Πρώτζετ Μωρό, και τότε η Άννα πρόσεξε ότι όλα τα ζευγάρια στην αίθουσα κάθονταν κι έτριβαν τα πρόσωπά τους με τα χαρτονομίσματά τους, τα έτριβαν και τα ξανάτριβαν, κι αγόραζαν αποκλειστικά όσες υφασμάτινες πάνες από 100% οργανικό βαμβάκι και φυτικές βαφές γούσταρε η ψυχή τους, αγόραζαν μάρσιπους και πιπίλες από φυσικό καουτσούκ και χαλάκια από απαλό δέρμα αρνιού. Αγόραζαν από πανάκριβα καταστήματα χειροποίητα μόμπιλε με συννεφάκια από τσόχα για πάνω απ' την κούνια, αγόραζαν αιθέρια έλαια για να προλάβουν τις ραγάδες και για να μαλακώσουν το περίνεο εν όψει του τοκετού, αγόραζαν επιθέματα θηλασμού από γνήσιο παρθένο μαλλί με λανολίνη, αγόραζαν παιδικά καθίσματα αυτοκινήτου με τις καλύτερες αξιολογήσεις, αγόραζαν κι από εκείνα τα τεράστια, ογκώδη, φριχτά τερατουργήματα σε σχήμα φέρετρου: παιδικά καρότσια.

Ξαφνικά, η Άννα κατάλαβε τη μητέρα της καλύτερα από ποτέ. Η μαία είπε: «Εσείς οι άντρες μόλις γεννηθεί το παιδί, μην περιμένετε φαγητό στο τραπέζι όταν γυρίζετε απ' τη δουλειά όπως συνήθως. Είναι σκληρή δουλειά η φροντίδα ενός νεογέννητου. Πόσες ώρες νομίζετε ότι θηλάζει μια γυναίκα την ημέρα; Για μαντέψτε!»

«Μία ώρα;» τόλμησε να πει ένας άντρας χαμογελώντας αβέβαια.

«Όχι!» η μαία σχεδόν στρίγκλισε θριαμβευτικά. «Τι λες εσύ;» στράφηκε στον Άξελ.

«Οχτώ ώρες;»

«Ναι, σωστά», είπε εκείνη, μάλλον με απογοήτευση που ο Άξελ ήξερε την απάντηση. «Δηλαδή, ολόκληρη εργάσιμη μέρα».

«Εσείς έχετε παιδιά;» ρώτησε μία από τις έγκυες.

«Όχι», απάντησε η μαία και μ' ένα κλικ εμφάνισε στον τοίχο πίσω της μια διαφάνεια PowerPoint με τον ανησυχητικό τίτλο: *Σεξ μετά τον τοκετό*.

«Σεξ μετά τον τοκετό!» τσίριξε. «Μην ανησυχήσετε αν δεν ξανακάνετε σεξ για μέχρι κι έξι με οχτώ μήνες μετά τη γέννα». Επόμενη διαφάνεια, με WordArt. Η Άννα ξεροκατάπιε.

Ένα σκίτσο ενός κοκκινογένη με κοστούμι Φρεντ Φλίντστοουν σ' ένα ερημονήσι. Δίπλα του ένα καβούρι με μάτια πάνω στις κεραίες του κι ένα τεράστιο χαμόγελο (καβουρίσιο χαμόγελο; καβουρίσιο στόμα;). Στην άλλη πλευρά της διαφάνειας, άλλο νησί όπου βρισκόταν μια γυναίκα με κοντό μαύρο καρέ, η οποία κρατούσε μια ροζ καρδιά τόσο τεράστια, που σχεδόν την κάλυπτε ολόκληρη. Το πρόσωπό της είχε σχεδιαστεί μ' ένα ντροπαλό, απολογητικό χαμόγελο. Ανάμεσά τους είχε επικολληθεί μια φωτογραφία της γέφυρας Γκόλντεν Γκέιτ. Άντρας και γυναίκα. Δυο νησιά, ενωμένα με μια γέφυρα στο Σαν Φρανσίσκο.

Η μαία είπε: «Είναι σημαντικό εσείς οι γυναίκες ν' ακούτε τον εαυτό σας και το σώμα σας. Μην κάνετε τίποτα για το οποίο δεν νιώθετε έτοιμες. Όσο για τους άντρες, θα πω μονάχα ότι πρέπει να οπλιστείτε με υπομονή. Πολλές φορές, η μητέρα ικανοποιεί τις δικές της σωματικές ανάγκες με το να είναι με το μωρό. Αλλά πάντα μπορείτε να δοκιμάσετε κι άλλες πόρτες».

Η αίθουσα σιώπησε.

«Της γειτόνισσας;» ρώτησε μια μπερδεμένη έγκυος.

«Όχι, όχι, όχι», είπε η μαία κουνώντας το κεφάλι της.

«Εννοείτε... πρωκτικό σεξ;» ψιθύρισε μια μικροκαμωμένη κοριτσίστικη μορφή που σχεδόν είχε εξαφανιστεί από την τεράστια κοιλιά της, σαν τη φιγούρα με την καρδιά στη διαφάνεια.

«Τις περισσότερες φορές, το ορθό είναι κι αυτό τόσο καταπονημένο όσο και το μπροστινό μέρος», απάντησε η μαία. «Αυτό που προσπαθώ να εξηγήσω είναι ότι υπάρχουν πολλοί άλλοι τρόποι για σωματική εγγύτητα».

Έπεσε αμήχανη σιωπή, καθώς η συλλογική σκέψη πίεζε αιωρήθηκε σαν άγγελος στον χώρο.

«Επόμενη διαφάνεια!» βροντοφώναξε η μαία. «Είναι εντάξει να μην αγαπάτε το παιδί σας! Άντρες, μην ανησυχείτε αν δεν το αγαπήσετε με το καλημέρα σας. Μπορεί να πάρει μέχρι κι έξι μήνες για να νιώσετε κάτι, αφού δεν συμμετείχατε στην εγκυμοσύνη και στη γέννα με τον ίδιο τρόπο».

Το καλύτερο με την εγκυμοσύνη ήταν πως, μιας και καμιά γυναίκα δεν μιλούσε ανοιχτά για την εγκυμοσύνη της, όταν συνέβαινε κάτι κατά τα άλλα απολύτως φυσιολογικό, αν το παρουσίαζες με την κατάλληλη σκηνοθεσία, μπορούσες να το κάνεις να φανεί αδιανόητα φριχτό σε όσους αγνοούν τι περνάνε οι έγκυες.

Πόνοι στη λεκάνη και ισχιαλγία, βραχυχρόνιες νοσηλείες και βραχυχρόνιος σακχαρώδης διαβήτη κύησης, ουλίτιδα. Όλα αυτά τους έκαναν ν' ανατριχιάζουν και να προσφέρουν στην Άννα περίσσια φροντίδα και συμπόνια, τουλάχιστον για τα λίγα λεπτά που της έπαιρνε μέχρι να διηγηθεί τα βάσανά της. Μπορεί να ένιωθε σωματικό πόνο, κι οι έγκυες ν' αποθαρρύνονταν να πάρουν οποιοδήποτε παυσίπονο, αλλά η πρόσθετη συμπόνια το αντιστάθμιζε. Η Άννα λάτρευε να τη φροντίζουν, ζητούσε πάντα περισσότερη φροντίδα, περισσότερη στοργή. Διψούσε

για οίκτο. Ζούσε για τον οίκτο. Δώστε μου κι άλλο οίκτο, σκεφτόταν καθώς μιλούσε στους συναδέλφους της για τους φοβερούς πόνους της· θέλω να πιω τον οίκτο τους σαν χύσια, ούρλιαζε ο νους της.

Γύρω στον τρίτο μήνα της εγκυμοσύνης, η Άννα σταμάτησε να κοιμάται. Όχι επειδή ήθελε συνεχώς να κατουρήσει ή επειδή δεν βολευόταν όταν ξάπλωνε, αλλά επειδή όταν έπεφτε στο κρεβάτι δεν μπορούσε να σταματήσει να σκέφτεται. Αν τη ρωτούσες τι ακριβώς, δεν θα ήξερε να πει. Το μόνο που ήξερε ήταν πως ο τρόπος που κινούνταν οι σκέψεις της την κρατούσε ξύπνια.

«Έχεις σκεφτεί τον βελονισμό;» τη ρώτησε η μαία της και της έδωσε το όνομα μιας συναδέλφου που εργαζόταν ως βελονίστρια στο τμήμα τοκετού του Ρισχοσπιτέλεδ πριν από τις πρόσφατες απολύσεις. «Έχει ιατρείο στο Κρέστιανσχαουν».

Ήταν Παρασκευή και 13 όταν πήγε στη βελονίστρια. Η ίδια δεν είχε δώσει σημασία στην ημερομηνία, σε αντίθεση με τη βελονίστρια. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη.

«Δεν τολμώ να την αφήνω ξεκλειδωτη μέρα που είναι», είπε αφού της άνοιξε. «Μίλλε Σίλλε», συστήθηκε, σφίγγοντας το χέρι της Άννας. Είχε πεταχτά, γκρίζα, σπαστά μαλλιά και φορούσε κρεμαστά ασημένια σκουλαρίκια.

«Εγώ είμαι η Άννα», είπε η Άννα. «Είμαι 17 εβδομάδων και 4 ημερών».

Η Μίλλε Σίλλε έγνεψε.

Το ιατρείο βρισκόταν στο ισόγειο ενός παλιού, ξύλινου σπιτιού δίπλα σ' ένα χορταριασμένο ανάχωμα στο τέρμα ενός καναλιού. Εξωτερικά υπήρχαν γλάστρες με μαραμένα φυτά, μελω-

δοί κι ένας τσακισμένος νάνος κήπου. Μέσα, το δωμάτιο ήταν φορτωμένο ως απάνω με βιβλιοθήκες, φυτά, αγάλματα του Βούδα και ανατομικά μοντέλα με γυαλιστερά πλαστικά μέλη. Δύο ογκώδεις καναπέδες καλυμμένοι με ινδικά υφάσματα και πάνω απ' τον πάγκο μια τεράστια αφίσα με τους διαδόχους του βασιλικού θρόνου. Ο χώρος είχε μια περίεργη μυρωδιά.

«Πέρνα», είπε η Μίλλε Σίλλε, οδηγώντας την Άννα σ' ένα μικρό δωμάτιο παραδίπλα. Η Άννα κάθισε στο κρεβάτι της εξέτασης.

«Τι σε φέρνει εδώ σήμερα;»

«Δεν μπορώ να κοιμηθώ. Νιώθω άγχος», είπε. «Σε πρότεινε η μαία μου».

«Ποια έχεις;»

«Τη Μαριένε, στο Ρισχοσπιτέλεδ».

Η Μίλλε Σίλλε έγνεψε. «Είναι καλή».

«Όντως».

«Θ' αρχίσω κάνοντάς σου μια εξετασούλα. Έχεις ξαναδοκιμάσει βελονισμό;»

«Όχι», είπε η Άννα. «Αλλά προσπαθώ να 'μαι ανοιχτή σε όλα».

Η Μίλλε Σίλλε σήκωσε τον καρπό της Άννας με δυο δάχτυλα. «Χμ», είπε συνοφρυωμένη. «Έχεις παλιό στρεσοεπαγόμενο τραύμα;»

Αμέσως η Άννα κυριεύτηκε από τρόμο.

«Ε... αλήθεια;»

Η παράξενη οσμή του αποπνικτικού δωματίου τής ανέβηκε στα ρουθούνια και την κατέκλυσε.

«Έχεις πάρα πολλή φωτιά μέσα σου», είπε η Μίλλε Σίλλε.

«Γι' αυτό έχεις κι αυτά τα κόκκινα στίγματα στα μάγουλά σου». Η Άννα ένιωσε τα μάγουλά της να καίνε και τα ακούμπησε ασυναίσθητα.